

1

แสงหม่นมัวจากโคมไฟที่ปากทางส่องให้เห็นร่างที่วิ่งลนลานเข้ามาในตรอกแคบๆ ซึ่งเฉอะแฉะด้วยน้ำเน่าที่เจิ่งขึ้นมาจากท่อระบายน้ำ หลังฝนเพิ่งซาเม็ดไปหมดๆ เจ้าของร่างเป็นเด็กหนุ่มในวัยสิบหกสิบเจ็ดปี ชะงักพิศำเมื่อพบว่าสุดตรอกนั้นเป็นทางตัน มีห้องแถวไม้เก่าๆ สามสี่ห้องปลูกขวางอยู่- เด็กหนุ่มเหลียวหลังกลับไปมองปากทางอย่างละล้าละลึ่ง ก่อนตัดสินใจถลาไปที่ห้องแถวที่อยู่ตรงหน้าและตบประตูเรียกแรงๆ

“เปิดประตูที”

เขาละล้าละลึ่ง พยายามมือข้างหนึ่งขึ้นขีดเลือดที่ซึมจากบาดแผลบนโหนกแก้ม

“มีใครอยู่หรือเปล่า ช่วยเปิดประตูที”

เด็กหนุ่มลตมือข้างที่ตบประตูลงพร้อมกับปิดปากเงียบ เมื่อแว่วเสียงฝีเท้าของคนหลายคนย่ำหนักๆ มาแต่ไกล ดวงตาซึ่งฉายแววตื่นกลัวอยู่เมื่อครู่เปลี่ยนเป็นจุดันเด็ดเดี่ยวเมื่อรู้ตัวว่าเข้าตาจน กระทบเป็นสันนูนทำให้ค้างที่ค่อนไปทางรูปเหลี่ยมดูเป็นเส้นคมเข้ม ฉายลักษณะของความเป็นชายชาติเสือ แม้ว่าวัยจะยังอ่อนเยาว์ก็ตาม เด็กหนุ่มล้วงมือข้างนั้นลงไปในกระเป๋าทางเกง ยืนขาดๆ และหยิบเอามีดสปริงที่ซุกอยู่ในนั้นขึ้นขึ้นมาคว้าไว้แน่น เพียงดีดสปริงเบาๆ

คมมืดก็กรี๊ดอากาศฝั่ง พร้อมจะจู่โจมเข้าไปใส่ทุกคนที่แหลมเข้ามา

“ใครนะ”

เสียงแหบพร้าร้องถามมาจากห้องแถว

“เปิดประตูเร็ว”

เด็กหนุ่มลกระดับเสียงลง สายตายังคงเพ่งมองไปทางปากตรอกไม่ว่างตา
เจ้าของห้องเงิบไปอย่างลั้งเล ก่อนจะมีเสียงถอดกลอนทุกทุก

“ลื้อเป็นใคร”

หญิงชราที่เปิดประตูให้ร้องถามด้วยความตกใจ เมื่อเด็กหนุ่มพรวดพราด
เข้ามาพร้อมกับกระแทกประตูให้ปิดลงตามเดิม

“ซึ่มอยู่เงียบๆ ก่อน”

ผู้บุกรุกลากตัวเจ้าของห้องไปที่มุมหนึ่ง และกดปลายแหลมของมีดสปริง
ในมือกับลำคอที่เหี่ยวเห่น

“ลื้อต้องการอะไร”

หญิงชราถามเสียงเครือ เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความกลัว

“อ้าวไม่มีข้าวของเงินทองอะไรหรอก”

“เงียบ”

เด็กหนุ่มล่ำทาบเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าวิ่งมาหยุดอยู่หน้าห้องแถว

“เฮ้ย ทางตัน”

เสียงคนที่มาถึงก่อนตะโกนบอกคนที่วิ่งตามมา

“เอ็งแน่ใจหรือวะว่ามันเข้ามาในนี้”

คนที่ทำทางเป็นหัวหน้าส่งเสียงถาม

“ผมว่าผมเห็นหลังมันไว้ๆ”

คนตอบตอบอย่างไม่ลื้มจะแน่ใจ

“ลองค้นดูแถวนี้ก่อนไหมเฮ้ย”

อีกคนถาม

“มันจะไปหลบอยู่ที่ไหนได้วะ”

คนที่เป็นหัวหน้าไม่เห็นด้วย

“...ข้าว่ามันคงไม่ได้เข้ามาในตรอกนี้หรอก รีบออกไปดูข้างนอกดีกว่า”

“คอยดูนะเฮีย ถ้าจับตัวมันได้ละก็ ผมจะอัดให้ละเลย”

ลูกสมุนมาตมัน ตามมาด้วยเสียงวิ่งย้อนกลับไปตามทางเดิม

“ลือเป็นใคร”

หญิงชราถามเมื่อเด็กหนุ่มคลายมือที่เกาะกุมแก

“...แล้วไอ้พวกนั้นมันตามลือมาทำไม”

“ซิมอย่าเพิ่งถามอะไรเลย”

เขาพบมิดดกและเก็บมันลงกระเป๋ากางเกง ก่อนเดินจากมุมห้องออกมาที่ประตู และแนบหน้ากับรอยแตกของแผ่นไม้ ฟังมองออกไปในความมืดสลัวเบื้องนอก เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีใครหลงเหลืออยู่อีก

“ลือไปมีเรื่องอะไรกับพวกมัน”

น้ำเสียงของแกเปลี่ยนจากความหวาดกลัวเป็นห่วงใย ขณะที่เดินคลำทางเปะปะมาทางเด็กหนุ่ม

“ซิมตาบอดหรือ”

เด็กหนุ่มถามเมื่อหันมาเห็นท่าทางการเดินของผู้เป็นเจ้าของห้อง

“ฮือ”

แกรับคำเบาๆ

“ซิมนั่งก่อนเถอะ”

เด็กหนุ่มกุกกือจอลากเก้าอี้สามขาที่ตั้งวางอยู่ข้างประตูไปหาหญิงชรา และตะป่ำแกให้นั่งลง

“ขอบใจ”

แกพิมพ์พาลางยกมือขึ้นสัมผัสใบหน้าเด็กหนุ่มที่ย่อกายลง ก่อนจะรีบชักมือกลับ

“เลือด”

ดวงตาคู่นั้นยังคงสงบนิ่งเหมือนแผ่นกระจกที่ปราศจากเงาสะท้อน แต่สีหน้าแสดงความตระหนกตกใจ

“ผมไม่เป็นอะไรมากหรอก”

เด็กหนุ่มพูดพร้อมกับเหยียดร่างขึ้นยืน สายตาที่ทอดมองดูหญิงชรา
ฉายแววอ่อนโยน

“คนหนุ่มเห็นอะไรเป็นเรื่องเล็กน้อยไปหมด”

เจ้าของห้องแบมือที่เปื้อนเลือดลงบนตัก

“วันนี้ก็เรื่องต่อ ยอดดี พรุ่งนี้ก็อาจจะถึงขั้นฆ่าฟันกันได้”

“ผมไม่เคยหาเรื่องใครก่อน”

เด็กหนุ่มพูดด้วยเสียงที่เข้มขึ้น

“ถึงไม่ได้หาเรื่องก็ควรจะอดกลั้นไม่ให้เกิดเรื่องขึ้น”

แกส่ายหน้าช้าๆ เชิงจิตเตียน

“ผมขอล้างหน้าหน่อย”

ผู้ถูกตำหนิตัดบท

“ห้องน้ำอยู่ข้างหลัง”

แกบอกและนั่งอยู่ที่เดิม ดวงตาทอดตรงไปเบื้องหน้าอย่างว่างเปล่า แม่เมื่อ
เด็กหนุ่มเดินกลับมาอีกครั้งพร้อมกับผ้าขนหนูชุบน้ำและกัมลงเช็ดเลือดจาก
มือแก

เด็กสาวถอยหลังไปก้าวหนึ่ง รอยยิ้มระรื่นเหือดหายไปจาก
ใบหน้า และเสียงเพลงที่ซบคลออยู่แผ่วลง เมื่อมองเห็นผู้ที่มาเปิดประตูได้ถนัด

“อาชีมไปไหน”

หล่อนถามตะกุกตะกัก และก้มหน้าหลบสายตาของเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ที่
ประตูซึ่งจ้องมองหล่อนอยู่

“อยู่”

เขาตอบหัววนๆ และทำท่าเหมือนจะกั้นไม่ให้หล่อนล่วงล้ำเข้าไป

“หงม้อ”

เสียงร้องเรียกดังมาจากข้างใน

“ซา”

เด็กสาวขานรับ สีหน้าค่อยสบายใจขึ้น ขณะที่เด็กหนุ่มเบี่ยงกายหลีกเลี่ยง

ทางให้

“ใครคะ”

หล่อนกระซิบกระซาบถามหญิงชราที่ยืนอยู่กลางห้อง

“อาเจ็ย”

หญิงชราบอกสั้นๆ โดยไม่ได้ให้รายละเอียด

“เขาเป็นลูกหลานอาซิ้มหรือคะ”

เด็กสาวซักไซ้ แต่อีกฝ่ายเพียงแค่ผงกศีรษะไม่เชิงรับหรือปฏิเสธ

“หนูไม่เคยรู้ว่าอาซิ้มมีญาติที่ไหน”

หล่อนตั้งข้อสังเกต และปรายตาดูคนที่ถูกเอ่ยถึง ซึ่งยังคงยืนอย่างคุ่มเชิง
อยู่ที่หน้าประตู

“มันเพิ่งมาจากต่างจังหวัด”

หญิงชราตอบไม่ตรงคำถาม

“...มาถึงเมื่อตอนดึก”

“อาซิ้มกินข้าวแล้วหรือยังคะ”

“กินแล้ว อาเจ็ยหุงให้”

“เมื่อคืนฝนตก หนูเลยนอนเปลินจนตื่นสาย”

เด็กสาวพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งออกตัวกึ่งขอโทษ

“ถ้ายังไงหนูพาอาซิ้มไปส่งที่ถนนใหญ่ก่อนแล้วค่อยกลับมาเก็บห้องให้”

“ตามสบายเถิด”

หญิงชรากล่าวด้วยน้ำเสียงแสดงความเอ็นดู

“เรื่องเล็กน้อยเพียงเท่านี้อย่าเก็บมาเป็นกังวลเลย”

เด็กสาวยิ้มอายๆ ก่อนถามด้วยความห่วงใย

“เช้าวันนี้อากาศค่อนข้างจะเย็น อาซิ้มสวมเสื้อก็อีกตัวไหมคะ”

“ก็เย็นแค่ตอนเช้า พอสายหน่อยก็คงจะร้อน”

หญิงชราย่ำเบียง

“ร้อนก็ค่อยถอดออกซิคะ”

หล่อนเกียงค่อยๆ และผลุนผลันหายเข้าไปหลังผ้าม่านที่กั้นเป็นห้องนอน

โดยไม่ยอมฟังเสียงของอาซึ่ม ครูเดียวก็กลับออกมาพร้อมด้วยเสื้อกั๊กใหม่พร้อม สีแดงเก่าๆ และกระเป๋าหนังเทียมขนาดๆ อีกใบหนึ่ง

“ลอตเตอร์ี่เหลืออยู่เก้าสิบใบนะคะ เลขท้ายศูนย์สี่ถึงหกสี่มีอย่างละใบ กับเจ็ดห้าถึงแปดห้าอย่างละสิบใบ หนูค้นไว้ให้แล้ว”

เด็กสาวพูดกลางสวมเสื้อกั๊กให้ด้วยท่าทางที่สนิทสนม

“เห็นไหม สวมเสื้อกั๊กแล้วอาซึ่มสวยขึ้นอีกเป็นกอง”

หล่อนตบมือเบาๆ อย่างชอบใจ ก่อนขมิ้มมันจู่มือหญิงชราก้าวเดินออกจากห้องพัก โดยพยายามที่จะไม่สนใจกับสายตาของเด็กหนุ่มที่เฝ้ามองหล่อน อยู่เงียบๆ

เด็กหนุ่มทิ้งตัวลงนั่งชันเข่ากับพื้นซีเมนต์ด้วยท่าทางที่เหนื่อยๆ หลังจากที่ปิดประตูห้องลงแล้ว เขากวาดสายตาไปรอบๆ ห้องสี่เหลี่ยมแคบๆ แต่สะอาดสะอ้าน ทั้งห้องแทบไม่มีข้าวของเครื่องใช้ที่เป็นชิ้นเป็นอัน นอกจาก โต๊ะไม้เก่าๆ ที่มุมห้อง และเก้าอี้สามขาอีกสองสามตัว เด็กหนุ่มทอดสายตาไปที่รอยโคลนจากรองเท้าของเขาที่เประอะเปื้อนพื้น และยกมือขึ้นลูบโหนกแก้ม ข้างซ้ายที่ปูดโปนและเกรอะกรังด้วยคราบเลือดแห้ง ดวงตาเรียวเล็กหรือล่งด้วยความรู้สึกเคียดแค้น เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน

“เฮ้ย ไอ้ตี๋ เอาไปห้าร้อยบาทเลย ถ้าเอ็งสอยลูกดำจิ้งเดียวร่วง”

ผู้ชายวัยกลางคนรูปร่างสูงโปร่งผมหยักศกไว้หนวดเรียว ที่ถือหางข้าง เด็กหนุ่มแปลกหน้ามาตั้งแต่ต้นตะโกนขำมโตะบิลเลียด ขณะที่คู่แข่งชั้นซึ่งสูงวัยกว่าเล็กน้อยมีท่าทางฮึดฮัด

“พี่ขวัญก็อย่าไปให้ห้าไอ้ตี๋มันหมกนักษิ ดุชิไอ้โงวมันจะคลั่งอยู่รอบร่อแล้ว”

คนที่ยืนตี๋มเบียร์อยู่ข้างๆ ผู้ชายคนนั้น แกล้งหัวงขึ้น

“ก็ข้าชอบฝีมือมัน ก็ต้องมีมาให้กำลังใจกันบ้างเป็นธรรมดา ไม่เห็นว่ามันจะเกี่ยวอะไรกับใครเลย ไซ้โงวมะโงง”

ประโยคหลังนั้นเจาะจงถามคนชื่อโงวตรงๆ

“พี่ว่าไซ้ก็ไซ้”

โหวงตอบอย่างติดจะเกรงใจ แต่สายตามิได้ละจากลูกบิลเลียดและเด็กหนุ่มที่หาญมาต่อกรด้วย

“ที่นี่แกงไม่กลัวแต่กลัวข้าเว้ย”

วัยรุ่นกลุ่มเดียวกับโหวงไว้อ่อนโยนๆ เมื่อเห็นคู่แข่งของลูกพี่เดินมองหามุมที่จะแทงลูกสุดท้ายบนโต๊ะ ตามมาด้วยเสียงโห่ฮาลั่นับสนุน แต่สรรพลำเนียงต่างๆ พลันเงียบลง ณ ทันทีที่เด็กหนุ่มหยุดยืนอยู่กับที่และฝนซอรัลกับหัวคิวซ้าๆ ก่อนวางไม้ลงบนโต๊ะแล้วโน้มตัวไปข้างหน้าด้วยท่าทางที่สงบนิ่ง

ทุกคนในที่นั้นเหมือนจะลึมหายใจไปชั่วขณะ เมื่อปลายไม้กระทบลูกขาวโดยแรง กระทบทำให้มันกลิ้งเข้าหาลูกดำอย่างรวดเร็ว แต่ก่อนที่ลูกขาวจะพุ่งกระทบลูกดำอย่างที่คาดคิด โหวงก็ยื่นมือออกไปจกลูกดำขึ้นมาถือไว้ในมือ ส่งผลให้ลูกขาวพลัดเป้าไปอย่างน่าเสียดาย

“ทำไมเฮี้ยเล่นอย่างนี้”

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นร้องถามอย่างไม่พอใจ

“ก็ข้าจะเล่นของข้าอย่างนี้ เอ็งมีปัญหาอะไรหรือเปล่า”

โหวงส่ายศีรษะ

“มีແ”

เด็กหนุ่มคำรามพร้อมกับบิดตัวผิงขึ้นไปบนโต๊ะบิลเลียด และโดยที่เจ้าถิ่นไม่ทันระวังตัว ปลายรองเท้าของเด็กหนุ่มต่างถิ่นก็เสยโครมเข้าที่ปลายคาง เล่นเอาโหวงเซถลาเหมือนนกปีกหัก

“เฮี้ย ลูยมันเลย”

ลูกน้องของนักเลงโรงบิลเลียดรุกกันเข้ามา เด็กหนุ่มกระโจนลงจากโต๊ะเพื่อหนีจากการตกเป็นเป้าหนึ่ง แต่ไม่ทันวัยรุ่นคนหนึ่งก็โผนเข้าใส่พร้อมด้วยไม้คิวในมือ

“วันนี้เอ็งไม่รอดແ”

เพียงขาดคำไม้คิวบิลเลียดอันนั้นก็ฟาดเปรี้ยงลงบนใบหน้าเด็กหนุ่มต่างถิ่น

“เฮี้ย พอกันที”

ขวัญฤดีหันเข้ามาขวาง เมื่อลูกน้องของโงงวปราคาเข้ามาจะซ้ำ ทำทางที่เอาเรื่องและศักดิ์ศรีที่เหนือกว่า รวมทั้งปืนพก ยู.เอส.อาร์มีทีโพล์ด้ามออกมาจากเอว สามารถข่มความกระหึ้นกระหือรือของอีกฝ่ายหนึ่งลงได้อย่างชะงัด

“เอ็งรีบไปให้พ้นจากที่นี่”

ขวัญหันมาทางเด็กหนุ่มที่ยังยืนงงอยู่

ผู้อ่อนวัยกว่ายกมือไหว้ ก่อนหันหลังวิ่งโซเซฝ่าสายฝนหายไปในความมืด

“เธอเป็นญาติกับอาซิมหรือ”

เด็กหนุ่มเอ่ยถามเบาๆ หลังจากที่หนึ่งดูเด็กสาวลงมือเก็บกวาดห้องพักให้หญิงชรามาพักใหญ่

“เปล่า”

หล่อนตอบโดยไม่ยอมมองดูเขา

“อาซิมแกไม่มีญาติพี่น้องที่ไหน ฉันเลยมาช่วยดูแลให้”

“บ้านเธออยู่ที่ไหน”

เด็กหนุ่มรู้สึกไม่สบายใจที่เห็นหล่อนคุกเข่าลงชูดโคลนแห้งๆ จากพื้นซีเมนต์ที่เกิดจากรอยรองเท้าของเขา

“ในซอยถัดไปนี่เอง”

“ให้ฉันช่วยก็ได้”

ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจลุกมาช่วยหล่อน

“แล้วเธอล่ะ”

เด็กสาวกระเถิบตัวออกห่าง ทำทางหล่อนค่อนข้างจะชื้อ่ายมากกว่าจะนึกรังเกียจหรือหวาดระแวง

“...เห็นอาซิมบอกว่าเป็นลูกหลานมาจากต่างจังหวัด”

“ฮือ”

เขาพยักหน้าไปตามเรื่อง

“จะเข้ามาเรียนหนังสือหรือว่ามาหางานทำ”

“ฉันมาตามหาคนคนหนึ่ง”

เด็กหนุ่มลอบมองดูหล่อน

“ใคร”

หล่อนถามด้วยความสงสัย

เด็กหนุ่มหนึ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยตอบเบาๆ

“แม่ฉันเอง”

เด็กสาวกลับเป็นฝ่ายหนึ่งไปบ้าง

“ฉันได้ยินอาซิมเรียกเธอว่าหงม้อ”

เขาเปลี่ยนเรื่องสนทนา

“นั่นเป็นชื่อจีน...”

หล่อนทำหน้าตาเบื่อหน่าย

“แต่ฉันไม่เคยนึกชอบมันเลย”

“ถ้าอย่างนั้นเธอคงมีชื่อไทยด้วย”

“ใช่ ชื่อวาทินี”

สีหน้าของหล่อนค่อยเข้มขึ้นขึ้น

“แปลว่าอะไร”

เขาวางมือจากการชูชี่โคลนมานั่งขัดสมาธิอยู่หน้าหล่อน

“นักดนตรี”

หล่อนบอกอย่างภาคภูมิใจ

“ไม่เห็นจะมีความหมายอะไรเลย”

เด็กหนุ่มส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย

“ฉันว่าหงม้อ - ชนหงส์ เพราะและเข้าทำก่าตั้งเยอะ”

วาทินีหน้ามุ่มที่ถูกดุดคอ

“แล้วเธอมีชื่อไทยหรือเปล่า”

หล่อนยอถามบ้าง

“มี”

เขาพยักหน้าเคร่งขรึม

“...แต่ฉันก็ไม่เคยชอบชื่อของตัวเองเหมือนกัน”

“ชื่ออะไร”

เด็กสาวถามอย่างสนใจ

“เธออย่ารู้เลย”

เขาตัดบทและพุดลุกขึ้นยืน รวากับไม่ต้องการให้หล่อนก้าวล่วงเข้าไปใน
เรื่องส่วนตัว

2

เด็กหนุ่มยืนมองด้วยท่าทางที่เฉยเมย เมื่อเด็กสาวจูงหญิงชรา กลับเข้ามาในบ้านในตอนเย็น หญิงสองวัยช่างมีความแตกต่างกันราวฤดูกาล คนหนึ่งเป็นเหมือนฤดูใบไม้ผลิที่เต็มไปด้วยสีสนและความสว่างไสวจริงรี้น ส่วนอีกคนเปรียบเช่นฤดูหนาวอันคร่ำซิมยะเยือกเย็น ทั้งแฝงเร้นไว้ด้วยความสงบเงียบ

“อาเจ็ย”

หงม้อร้องเรียกด้วยน้ำเสียงที่รีนเริง

“มารับอาซิมหน่อยซิ”

เด็กหนุ่มก้าวเข้ามาประครองร่างอาซิมอย่างนิกขึ้นได้ และจูงแกมานั่งที่ ม้านั่งตัวหนึ่ง ขณะที่เด็กสาวนำกระเป๋าใส่สตางค์และลอตเตอรีเข้าไปเก็บ

“ขายดีไหมครับ”

เขาถามด้วยคำถามพื้นๆ

“ก็พอขายได้”

แกตอบด้วยคำตอบประเภทเดียวกัน แต่ไม่วายซักถามด้วยความห่วงใย

“วันนี้ไม่มีเรื่องราวอะไรใช่ไหม”

“ครับ”

เขาตอบเบาๆ และชายตาไปทางหลังม่านที่เด็กสาวเดินหายเข้าไป

“ดีแล้ว”

หญิงชราพยักหน้าช้าๆ

“ยังไงลื้อก็เก็บเนื้อเก็บตัวซักพักหนึ่งก่อน อย่าเพิ่งออกไปเตร็ดเตร่ข้างนอก”

“ครับ”

เขารับคำอีกครั้ง และเสียบไปเมื่อเด็กสาวแหวกม่านออกมา

“หนูจะไปหุงข้าวต้มให้นะคะ”

หล่อนร้องบอก

“ฉันหุงไว้แล้ว”

เด็กหนุ่มหันไปทางหล่อน

“ดีจริง”

หงม้อเอ่ยชมพลางเดินมาสมทบ

“อ้อ ฉันซื้อยาหม่องตราเสือมาฝากเธอด้วย”

เด็กสาวล้วงมือลงไปในกระเป๋ากางเกงผ้าสีน้ำเงินเข้มซึ่งตัดเย็บอย่างง่ายๆ ใ้รูปทรง และหยิบยาหม่องส่งให้เขา

“หาเสียชิจะได้หายไวๆ”

หล่อนชี้ไปที่โหนกแก้มซึ่งเป็นรอยบุ๋มไปนของเด็กหนุ่ม

“ขอบใจ”

เจ็ยรับยาหม่องมาถือไว้ แต่ไม่มีทีท่าว่าจะทำตามทีหล่อนบอก

“แผลแตกใครเขาใช้ยาหม่องกันเล่า”

อาซิ้มดูด้วยน้ำเสียงที่แฝงความเอ็นดู และอดที่จะกำมือที่สัมผัสกับเลือดสดๆ บนใบหน้าของเด็กหนุ่มมาเมื่อคืนนี้ด้วยความรู้สึกสยดสยองไม่ได้

“ถ้าอย่างนั้นจะใช้ยาอะไรละคะ”

“เลือดแห้งแล้วใช้ไหม”

แกถาม เมื่อเด็กสาวรับคำแกจึงเอ่ยต่อ

“ถ้าเลือดแห้งแล้วใช้น้ำอุ่นประคบจะดีกว่า”

“งั้นหนูจะไปต้อนน้ำ”

หล่อนขมิ้มมันลุกขึ้น

“เด็กคนนี่ไม่รู้จักโตเลยจริงๆ”

หญิงชราส่ายหน้า ดวงตาราบเรียบแต่ใบหน้ามีริ้วรอยของอารมณ์ที่ระรื่น

“ก็ปีต่อมาก็ยังเป็นเด็กทารกที่ซุกซนปราดเปรี้ยว”

“ที่บ้านหงม้อท่ามาค้าขายอะไรครับ”

เจี๋ยถามเบาๆ

“เด็กคนนี่มีชีวิตน่าสงสาร”

หญิงชราพูดด้วยเสียงที่แผ่วลง

“พ่อเคยเป็นถึงเจ้าแก้วใหญ่ แต่ตอนหลังเล่นการพนันจนหมดเนื้อหมดตัว ต้องขายบ้านขายรถเก๋ง แล้วแอบมาเช่าห้องแถวเล็กๆ อยู่ อาศัยรายได้จากเมียที่รับจ้างเย็บเสื้อผ้า ลูกๆ ก็ตื่นตีบปากกัดกันไปตามเรื่อง แต่หงม้อซื้อโรคมมาตั้งแต่เล็กเลยอยู่บ้านช่วยแม่ เช้าๆ เย็นๆ ก็มาช่วยดูแลอ้าวอย่างทีลือเห็น

“แล้วลือล่ะ”

แกเอ่ยถามหลังจากที่เงยไปครู่หนึ่ง

“...ที่บ้านค้าขายอะไร”

“ไอ้เจี๋ย”

เสียงเรียกอย่างเกรี้ยวกราดทำให้เด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ที่ประตูละสายตาจาก ขบวนแห่มังกรที่กำลังโลดเต้นอย่างตื่นตามาตามถนน

“ออกไปซื้อเหล้ามาให้ข้าอีกขวด”

เด็กหนุ่มมองดูผู้ออกคำสั่งอย่างลังเลใจ

“พี่กินมากแล้วนะวันนี้”

เสียงทักท้วงอย่างเกรงๆ ดังมาจากสตรีวัยกลางคนที่ยืนดูแต่อยู่ข้างๆ เจี๋ย

“เรื่องของข้า แกไม่ต้องมายุ่ง”

เจ้าของเสียงเดินโง่งนออกมาจากในบ้าน เรือนร่างที่ผ่ายผอมดูช่างผิดกันไกลกับน้ำเสียงและท่าทางที่วางอำนาจบาตรใหญ่

“ไอ้ฉันก็หวังดีหรอก”

ฝ่ายหญิงเอ่ยเสียงอ่อยๆ และไม่กล้าที่จะพูดอะไรต่อ

“ไม่ได้ยินที่ข้าพูดหรือไง ทำไมยังไม่รีบไปอีก”

ผู้ชายที่เหมือนขวดเหล้าเดินได้ หันมาตะคอกเด็กหนุ่มแข่งกับเสียงล่อโก๊ะที่ตั้งอยู่ข้างนอก

“ตั้งค์ล่ะ”

เจ็ยพูดหัววนๆ

“เชื่อไอ้แปะไว้ก่อนซิวะ บอกมันว่าไว้เงินงวดใหม่ออกข้าจะเอาไปให้”

“อาแปะเขาไม่ให้เชื่อแล้ว”

เด็กหนุ่มมองดูผู้สูงวัยว่าด้วยสีหน้าที่ราบเรียบ

“...เมื่อวานที่ให้ข่าวสารมาสองลิตร เขาก็บอกว่าเป็นครั้งสุดท้ายแล้ว ถ้าไม่ให้เอาเงินไปใช้หนี้เก่าที่ค้างอยู่ก่อน เขาก็ไม่ให้เชื่อของใหม่อีก”

ชายซีเมาอึ่งไปนิตหนึ่ง ก่อนเอ็ดตะโรเสียงลั่น

“ไอ้แปะนี่ซั๊กจะกำแหงมากไปแล้ว เดี่ยวกูก็พังร้านมันเสียเลย”

“ฉันว่าพี่พอก่อนเถอะ”

ผู้หญิงแข็งใจเอ่ยขึ้น

“...เมาแล้วก็นอนพักก่อนดีกว่า”

“หุบปากเสียที่ได้ไหม”

ฝ่ายชายจุนเฉียว

“...ที่ไม่ม่จะกินทุกวันนี่ไม่ใช่เพราะแกสาระเนเอาลูกชาวบ้านเขามาเลี้ยงหรือหรือ”

“ลำพังแค่เด็กคนเดียวก็น่าจะได้หมดได้เปลืองอะไรนักหรือ”

“ทำไมจะไม่หมดเปลือง แกมันนั่งๆนอนๆอยู่ในบ้าน ไม่ได้ออกไปตากแดดหาเงินอย่างข้า จะรู้สิกรู้สมได้ยังไง”

ชายซีเมาหันมาตะคอกเด็กหนุ่ม

“ไป ไอ้เจ็ย เอ็งออกไปเอาเหล้าร้านไอ้แปะมาให้ข้าให้ได้ ถ้าไม่อย่างนั้น ก็ไม่ต้องมุดหัวกลับมาบ้านข้าอีก”

เจ็ยเซิดหน้าขึ้น ดวงตาทอประกายแข็งกร้าวจนน่ากลัว

“เจ็ย ออกไปให้พ้นหูพ้นตาหน้าเขาก่อน พอสร้างแล้วค่อยกลับมา”

ผู้ที่ยืนอยู่เคียงข้างยื่นมือมาแตะป่าเด็กหนุ่ม

“ครับ”

เขารับคำสั่งก่อนผลุนผลันออกไปจากบ้านไม้ผุพัง โดยสิ้นความสนใจต่อขบวนแห่มังกรซึ่งตั้งตารอมาเป็นเวลานาน

เด็กหนุ่มหยุดยืนอยู่ตรงตึกแถวสองชั้นหัวมุมถนนสายเล็กๆที่ชั้นล่างเปิดเป็นโรงบิลเลียด ด้วยความเคยชินมากกว่าจะตั้งใจมา เสียงลูกกลมๆ กระแทกกัน ตามมาด้วยเสียงเฮฮาของบรรดาเซียนและลิ่วล้อทั้งหลาย เหมือนเสียงร้องเรียกและเร่งเร้าให้เขาก้าวเข้าไปข้างในนั้น

“ใจเย็นๆ เฮีย เอาให้ชัวร์ๆ ไม่ต้องรีบร้อน”

คนที่เพิ่งแทงลูกกลองหลุมเอ่ยกับคู่แข่งด้วยท่าทางที่มีไมตรีมากกว่าจะยั่วเย้าหรือเย้ยหยัน

“ยังไงก็คงไม่มีทางตามนายทันแน่”

คู่แข่งถอดใจยอมแพ้ตื้อๆ พลังดิ่งกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง และหยิบธนบัตรบีกหนึ่งโยนลงบนโต๊ะ ก่อนส่งไม้คิวให้มาร์กเกอร์และเดินก้มหน้าออกไปจากโรงบิลเลียด

“อ้าว พวกเราตามสบายเลยนะวันนี้ เราเลี้ยงเต็มที่”

ผู้ชนะเอื้อมมือไปหยิบเงินมายัดลงในกระเป๋ากางเกงขึ้นด้วยท่าทางที่เหมือนจะไม่ยินดีในร้ายเท่าไรนัก พลังประกาศกับพรรคพวกที่ล้อมวงอยู่

“แหม ถ้ามีหมู่วิ่งมาชนปึงต๋อบ่อยๆ ก็ดีซิชนะพี่สิงห์”

พวกที่เสมอนอกคนหนึ่งพูดอย่างประจบประแจง

“อย่าทำเป็นดูถูกไป ฝีมือเขาไม่เลวเหมือนกัน เพียงแต่สมาธิยังไม่นิ่งพอเท่านั้น”

คนซื้อสิงห์พูดอย่างเตือนสติ และหันมาทางเด็กหนุ่มที่ยืนอยู่ใกล้ๆ

“เจ็ยมาต่อกับพี่หน้อยไหม”

“ได้ครับ”

เด็กหนุ่มรับคำอย่างลึนโลด และยื่นมือออกไปรับไม้คิ้วที่มาร์กเกอร์ส่งมาให้

“ถ้าพี่สิ่งทีแหรนให้บ่อยๆ แบบนี้ อีกหน่อยไอ้เจ็ยก็มีหวังขึ้นอันดับแน่”

เสียงพูดขึ้นลอยๆ อย่างออกจะอิจฉา

“ก็เอ็งทำได้เท่ามันหรือเปล่าล่ะ”

อีกคนแย้ง

“ข้าไม่ได้โตมาในโรงบิลเลียดนี่หว่า”

คนเดิมออกตัว

“เฮ้ย ไปคุยกันที่อื่นได้ไหมวะ”

สิงห์หันมาเอ็ด ทำให้ทั้งสองคนเงยเสียงลงได้เป็นพลิตทิ้ง

“ตาอยู่ที่ลูก ใจอยู่ที่ลูก อย่าวอกแวก”

เซียนบิลเลียดเอาไม้ตีปาเจ็ยที่ขยับตัวก็ยกแบกเบาๆ

“...ต่อให้ตึกจะถล่มหรือใครจะเป็นจะตายก็ไม่ต้องไปสนใจมัน”

“ครับ”

เด็กหนุ่มรับคำและแหงลูกแรกอย่างมั่นใจ...

เย็นมากแล้ว แต่เด็กหนุ่มยังคงหมกตัวอยู่ในโรงบิลเลียดแห่งนั้น ท่ามกลางเสียงพูดคุย กลิ่นเหล้า และควันบุหรี่ ที่อบอวลอยู่ในตึกแถวแคบๆ ราวกับเป็นส่วนประกอบทรวดโถมอีกชิ้นหนึ่ง

“ยังไม่กลับบ้านกลับช่องอีกหรือ”

สิงห์ที่เพิ่งเก็บไม้คิ้วเข้าที่หลังจากเวียนอยู่รอบโต๊ะบิลเลียดมาทั้งวัน ถามด้วยความประหลาดใจ

“ครับ”

เจ็ยตอบเบาๆ สีหน้าหม่นหมอง

“มีเรื่องอะไรหรือเปล่า”

เซียนบิลเลียดผู้อารีถามพลางลากเก้าอี้มานั่งข้างๆ

“นิตหน่อยครับ”

“กับไอ้แหวงซี่เมาอีกซิท่า”

สิงห์คาดคะเน

“...เจ็ยก็หน้าจะรู้ในสัยมันดี ไอ้นี่พอเมาเมื่อไหร่ก็ไม่ใช่เป็นผู้เป็นคนเหมือนชาวบ้านชาวช่อง”

“ผมรู้”

เด็กหนุ่มผงกศีรษะ

“แต่ผมเนื่อที่จะทนเป็นซี่ปากน้ำแหวงอีกต่อไปแล้ว”

“แล้วเจ็ยคิดจะทำยังไงต่อไป”

หนุ่มใหญ่ถามพลางอดค้วนบู่หรือเข้าปอดแรงๆ

“ผมจะไปอยู่ที่อื่น”

“ที่ไหน”

น้ำเสียงของสิงห์แสดงความห่วงใย

“กรุงเทพฯ”

เด็กหนุ่มตอบอย่างคนที่ผ่านการตัดสินใจมาแล้ว

“เจ็ยจะไปอยู่กับใคร”

สิงห์เขี่ยถ้ำบู่หรือลงกับพื้น

“ผมจะไปตามหาแม่...วันก่อนพี่พลเล่าให้ฟังว่าไปเจอแม่ที่กรุงเทพฯ”

“แต่กรุงเทพฯ ไม่ใช่เล็ก ๆ อย่างปากน้ำโพ เจ็ยจะหาแม่เจอได้ยังไง”

ผู้สูงวัยกว่ากล่าวอย่างเตือนสติ

“พี่พลบอกว่าเห็นแม่อยู่แถวเขาวราช”

“นั่นก็ยังคงกว้างเกินไป”

สิงห์ส่ายหน้า

“แต่มันก็คงจะแคบกว่าแต่ก่อนที่ผมไม่รู้เอาเสียเลยว่าแม่ไปอยู่ที่ไหน”

เซียนบิลเลียตถอนใจหนักๆ

“ถ้าเจ็ยคิดว่าตัดสินใจดีแล้ว ก็คงไม่มีใครจะห้ามปรามหรือทักท้วงอะไรได้... เอาอย่างนี้ เดี่ยวพี่จะฝากรถบรรทุกให้ก็แล้วกัน แต่เมื่อไปถึงกรุงเทพฯ แล้ว เจ็ยคงจะต้องหาทางช่วยเหลือตัวเองต่อไปเอาเอง”

“ขอบคุณครับ”

เจียยกมือไหว้

“ขอให้ไปถึงกรุงเทพฯ ได้ ผมก็พอใจแล้ว”

“งั้นออกไปหาอะไรกินกันก่อนไป”

สิงห์ผูกคูกขึ้นยืน

“เสร็จแล้วค่อยไปดูที่คิวรถบรรทุก”

แสงสว่างจากภายนอกทอดเป็นลำยาวเข้ามาทางประตูห้องแถวที่เปิดแง้มไว้ จับร่างของเด็กหนุ่มที่สวมเสื้อกั๊กเพียงตัวเดียวกับกางเกงยีนเก่าๆ ที่นั่งขัดสมาธิ หันหน้าออกไปทางประตูในลักษณะที่ระแวงภัย กับเด็กสาวที่คุกเข่าใช้ผ้าชุบน้ำอุ่นประคบบาดแผลบนใบหน้าให้

“น้ำร้อนไปหรือเปล่า”

หล่อนถามขณะที่คลี่ผ้าเพียงแผ่ว

“ไม่หอรอก”

เด็กหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงห้วนๆ

“ท่าทางเธอคงเจ็บไม่น้อยทีเดียว”

เด็กสาวปรารภ

“เรื่องธรรมดา”

เขาไม่ปรารภ

“ลูกผู้ชายถ้าไม่โลดโผนก็คงไม่ต่างจากเด็กผู้หญิง”

“แต่ก็ไม่ควรเสี่ยงภัยถึงขนาดนี้”

หล่อนแย้งอย่างไม่เห็นด้วย

“เธอเป็นผู้หญิง ไม่รู้จักเรื่องของผู้ชายหอรอก”

เจียพูดอย่างไม่พอใจ พลังปิดมือหล่อนเบาๆ เป็นเชิงให้ยุติการประคบ

“เธอเจ้าอารมณ์เกินไป”

หงม้อวางผ้าลงในชามอ่างอย่างอนๆ

“แค่พูดอะไรนิดหน่อยก็พาลพาโล”

“เธอก็จู้จี้ขึ้นเกินไป”

เจี้ยไม่ยอมลดราวาคอก

“...ผู้หญิงที่ดีไม่ควรจะพูดจุกจิก”

“เธอมาหาว่าฉันเป็นผู้หญิงไม่ดีอย่างนั้นหรือ”

เด็กสาวขึ้นเสียง

“ฉันไม่ได้พูดอย่างนั้น”

เจี้ยค้านเสียงแข็ง

“แต่เธอก็ว่าฉันพูดจุกจิก”

“เด็กสองคนนี้ทำไม่ถึงชอบทะเลาะเบาะแว้งกันนะ”

หญิงชราส่งเสียงมาจากเก้าอี้มมห้อง ทำให้ทั้งเจี้ยและหงม้อเลิกการ

ทู่มเถียงลงอย่างเกรงใจเจ้าของห้อง

“หงม้อกลับไปบ้านเถอะ เดี่ยวแม่จะเป็นห่วง”

อาซี้มบอกเบาๆ

“เดี๋ยวฉันเก็บขามเอง”

เจี้ยเอ้อมมือไปจับขอบขามอ่าง เมื่อเด็กสาวขยับตัวลุกขึ้นอย่างว่องไว

“พຽຽนี้เธอจะมาหาอาซี้มอีกไหม”

เจี้ยถามด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง

“มาสิ ฉันมาทุกวันอยู่แล้ว”

เด็กสาวพยักหน้าและย่อนถาม

“แล้วเธอยังอยู่ที่นี้หรือเปล่า”

“อยู่สิ”

เจี้ยพยักหน้าเคร่งขรึม

“...ฉันจะอยู่รอเธอ”

3

ภาพของตลาดเก่าที่ปรากฏอยู่ตรงหน้า ทำให้เด็กหนุ่มที่เพิ่งก้าวเข้ามาیینงงกันไปครู่หนึ่ง ในความละลานตาของร้านค้าขายของสดของแห้งนานาชนิด ที่เรียงรายไปตลอดสองฝั่งของตรอก ผู้คนที่เบียดเสียดกันจับจ่ายซื้อหาสินค้าและอาหารที่ตนต้องการ เสียงตะโกนโหวกเหวกดังระคนเสียงพูดจาจ้อกแจ้กและเสียงเอ็ดตะโรลั้งลั้ง รวากับบทเพลงที่มีท่วงทำนองหลากหลายอีกบทหนึ่ง ซึ่งแทรกแซมเสียงเพลงจีนและไทยที่ตั้งจากร้านรวงต่างๆ

เยาวราชไม่ใช่เล็กๆเลย อย่างที่พี่สิงห์พูดจริงๆ และคำบอกเล่าเพียงสั้นๆ ของคนขับรถบรรทุกที่ชื่อพลว่าเจอแม่ที่เยาวราช ก็กว้างไกลเกินกว่าที่เขาจะใช้ประโยชน์อะไรได้ ดูราวกับงมเข็มในมหาสมุทรก็ไม่ปาน แต่เมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้ที่ไม่เคยได้ข่าวคราวหรือระแคะระคายว่าแม่หลบหนีไปอยู่ที่ไหน แต่รู้ว่าขณะนี้ตัวเองมีโอกาสอยู่ในถิ่นเดียวกับแม่ เจียก็มึนกำลังใจและความหวังขึ้นมามากมาย และตั้งใจแน่วแน่ว่าต่อให้ต้องใช้เวลาอีกกี่สิบปี หรือสอบถามผู้คนอีกสักกี่หมื่นก็พันคนเขาก็จะทำ เพื่อหาแม่ให้เจอให้จงได้

แดดแรงขึ้น แสงสว่างส่องผ่านผ้าพลาสติกที่ขึงอยู่หน้าร้านทอดเงาสีเขียวๆแดงๆลงบนพื้นซึ่งเฉอะแฉะด้วยน้ำคร่ำ แสงไฟจากร้านขายปลา

จับเกล็ดเงินของปลากะพงตัวใหญ่เป็นประกาย ทั้งทำให้ปลาสตอื่น ๆ รวมทั้งกึ่งกับปลาหมึกที่วางอยู่บนเกล็ดน้ำแข็งมีสีสนสดใสชวนซื้อ ร้านขายของแห่งอันเก่าแก่สงบนิ่งอยู่กลางความซุกมุ่นวุ่นวาย ป้ายภาษาจีนสีทองบนแผ่นไม้สีดำดูเก่าคร่ำ แต่ก็แฝงไว้ด้วยความน่าเลื่อมใส เช่นเดียวกับอาแปะเจ้าของร้านที่นั่งอยู่หลังตู้กระจก สูดกลั่นยาเส้นอันยาวช้า ๆ พลังทอดสายตาดูผู้คนทีเดินผ่านไปมาเรื่อย ๆ

เจี่ยหยุดยืนหน้าร้านขายหมูแผ่นที่อาเจ็กตัวอ้วนกลมสวมเสื้อกล้ามกับกางเกงทูดขาสั้นยืนบึ้งหมูแผ่นบาง ๆ บนเตาอังโล่อย่างคล่องแคล่ว เด็กหนุ่มกลืนน้ำลายลงคอพร้อม ๆ กับท้องเริ่มร้องอุทธรณ์ถึงอาหารมือเที่ยง เขาล้างมือลงในกระเป๋ากางเกงด้วยความเคยชิน แต่สิ่งที่พบเป็นเพียงมิดพับเล่มหนึ่ง เพราะเงินสองร้อยกว่าบาทที่พี่สิงห์ยัดใส่มือให้ก่อนจะจากกันเมื่อคืนวันนั้นสูญหายไปโรงบิลเลียดที่วงเวียนยี่สิบสองกรกฎา เมื่อเขาจำเป็นต้องเผ่นออกมาโดยไม่มีโอกาสคว่ำเงินที่วางเดิมพันไว้ติดมาด้วย และหากไม่ได้ความเมตตาจากอู๋ซิมตาบอดที่ให้ทั้งที่พักพิงและข้าวปลาอาหารในช่วงเวลาสองสามวันที่ผ่านมา เจี่ยก็ตอบตัวเองไม่ถูกเหมือนกันว่าปานนี้เขาจะเป็นเช่นไร

หมูแผ่นโชยกลิ่นหอมยั่วน้ำลายยิ่งขึ้น จนเด็กหนุ่มต้องรีบเดินห่างออกมาเมื่อตอนที่อยู่กับน้ำมาลีและผัวซีเม่าของแกที่ปากน้ำโพนั้น ถึงจะขัดสนเร้นแค้นอย่างไรก็ไม่ถึงกับอดอยากใ้กลัวอย่างนี้ เพราะอย่างน้อยที่สุดก็ต้องมีข้าวสุกติดหม้อให้เขาคอดกินกับผัดผักบั้งแกตำลึง หรือถ้าหมดท่าจริงๆ ก็เหาะน้ำปลาเปล่า ๆ

“กินๆ ให้อ้อมท้องเข้าไว้ก่อน”

น้ำมาลีมักจะพูดแบบนี้เมื่อเขาลงมือพี่ยั่วใส่ปาก

“ไว้เงินน้ำแหวงเขาออก น่าจะซื้อหมูซื้อเนื้อให้กิน”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ เเท่านี้ก็เพียงพอมากแล้ว”

เขามองดูน้ำมาลีด้วยความเกรงใจ

“พระคงพระคุณอะไรกัน”

นางสายหน้า

“เจ็ยก็เหมือนลูกเหมือนหลาน เห็นมาตั้งแตยังตัวเล็ก ๆ เชี่ยวกวงกับแม่ โสภิตก็คุ้นเคยกันมานาน เมื่อมาเกิดเคราะห์หามยามร้ายอย่างนี้ก็ต้องช่วยเหลือ เพื่อพายกันไปตามกำลัง”

เขานั่งนิ่งเมื่อนึกถึงชะตากรรมที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน ที่ทำให้เขาต้องเสีย พ่อและสูญแม่

“ไอ้หยงมันก็เลวชาติจริง ๆ”

นำมาลีพูดอย่างซัดเคืองใจ

“เสียแรงเป็นเพื่อนเก่ากันแท้ ๆ กะอีแค่หนีการพ่นกันไม่กี่ร้อยกึ่งตั้งกับ ฆ่าแกงกัน แถมยังคิดอับริยจะจกเมียเพื่อนเสียอีก”

เจ็ยลดมือลงแตะกระเป่ากางเกงข้างที่ใส่มีดพกและกำมีดไว้แน่น เมื่อนึกถึงคำพูดของนำมาลีที่พรังพรูอยู่ในความทรงจำ

“เจ็ยอย่าไปคิดอะไรมากเกินไปนะ”

ผู้ไม่ใช่ญาติแต่ก็เหมือนญาติสนิท พลอบโยนเมื่อเห็นท่าทางของเด็กหนุ่ม เกร็งเครียดขึ้น

“คนเราถึงยังไงก็ไม่มีทางที่จะหนีกรรมที่ตัวเองก่อขึ้นไปได้พ้น ไม่วันหนึ่ง วันใดกรรมมันก็ต้องตามสนองเอง เชื่อน้ำถေး ทุกวันนี้ไอ้หยงก็ใช้จะมีความสุข นักหรือกที่ต้องคอยหลบ ๆ ซ่อน ๆ ไม่กล้าโผล่หน้าออกมาให้ใครเห็น”

“แต่มันก็ยังลอยนวลอยู่ ทั้ง ๆ ที่มันฆ่าพ่อผม”

เขาขึ้นเสียงด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน

“ผมไม่เชื่อเรื่องกรรมกงเกวียน ถ้ากฎหมายบ้านเมืองเล่นงานมันไม่ได้ ผมบอกหน้าไว้ตรงนี้ว่า วันหนึ่งผมจะแก้แค้นให้พ่อด้วยมือของผมเอง”

เจ็ยยืนนิ่งเพื่อข่มอารมณ์ของตัวเองที่วูบขึ้นมาใหม่เหมือนกองไฟที่ไม่เคย มอด และสิ่งหนึ่งซึ่งตามมหาหลังจิตใจสงบลงแล้วก็คือ ความคิดเรื่องการหางานทำ เพื่อให้ตัวเองมีเงินมีทองพอซื้ออาหารกินประทังชีวิต และมีกำลังติดตามหาแม่ ต่อไปตามที่ตั้งใจไว้

งานในกรุงเทพฯ ใช้ว่าจะหาได้ง่ายดาย เพราะทุกร้านในย่าน

ตลาดเก่า และริมถนนใหญ่ที่เจ็ยเข้าไปของงานทำ ถ้าไม่ถูกตะเพิดออกมาจะได้
รับการปฏิเสธอย่างนุ่มนวลน้อยกว่า มีคนงานมากพอแล้ว หรือตอนนี้ยังไม่มี
งานว่าง

“ตอนนี้มันหน้าแล้ง พวกชาวบ้านต่างจังหวัดไม่ได้ทำอะไรทำนาก็เข้ามาหา
งานทำในกรุงเทพฯ กันเป็นแถว”

เจ้าของร้านซ่อมนาฬิกาซึ่งเป็นร้านสุดท้ายที่เจ็ยแวะเข้าไปหาบอกด้วย
น้ำเสียงที่ค่อนข้างจะเห็นใจเด็กหนุ่ม ขณะที่ถอดแว่นขยายอันเล็กซึ่งติดไว้ที่
ตาขวาออกวางบนถาดที่ใส่เครื่องอะไหล่

“ร้านอ้าวเองนี่ก็จ้างไว้สองสามคน จนไม่มีที่จะให้ซุกหัวนอนกันแล้ว
อีกอย่าง ปีที่แล้วการค้ำมันไม่ดี ปีนี้บริษัทห้างร้านใหญ่ๆ เขาก็เลยไม่ขยายงาน
หรือจ้างคนเพิ่ม”

“ผมไม่ได้หางานเสมียนหรืองานนั่งโต๊ะหรอกครับ งานจับกังหรือพะจับ
ผมก็ทำได้ ค่าจ้างจะมากหรือน้อยอย่างไรผมก็ไม่เกี่ยงงอนทั้งนั้น”

เจ็ยพูดอย่างนอบน้อม พร้อมกับขมความหวังที่จืดขึ้นมาจนเสียดท้อง
“อ้าวก็อยากจะช่วยลื้ออ้อ”

เจ้าของร้านซ่อมนาฬิกาว่างผมมบางเลื่อนเก้าอี้ออกมาจากตู้กระจกและ
เพ่งมองดูเด็กหนุ่ม ก่อนล้วงกระเป๋าควักเศษสตางค์ยื่นให้สามสี่เหรียญ

“ลื้อเอาสตางค์ไปซื้อน้ำกินแล้วกัน”

“ขอบคุณครับ”

เขายกมือไหว้ก่อนหย่อนเหรียญลงกระเป๋ากางเกง เสียงเหรียญกระทบ
กันเหมือนถ้อยคำที่บอกว่ากลางวันนี้ไม่อดแล้ว แต่ขณะเดียวกันก็ราวกับเสียง
เย้ยหยันว่า เวลานั้นตัวเขาไม่แตกต่างไปจากขอทานสกปรก ที่เที่ยวแบมือขอเงิน
ชาวบ้าน

“ลื้อลองไปแถวตรอกไก่ดูซิ”

เจ้าของร้านซ่อมนาฬิกาเอ่ยอย่างนึกขึ้นมาได้

“บางที่เขาอาจจะต้องการคนงานเช็ดเบ็ดเช็ดดู่ไก่อ่างก็ได้”

“ตรอกไก่ออยู่ที่ไหนครับ”

เจ็ยเริ่มมีความหวังขึ้นรำไร

“ลื้อเดินไปจนถึงโรงหนัง จะมีถนนอยู่ทางขวามือ เดินไปตามถนนจะเห็น
วัดอยู่วัดหนึ่ง ฝั่งตรงข้ามกับวัดเป็นตรอกเล็กๆที่เขาฆ่าเบ็ดฆ่าไก่กัน ไปถึงแล้ว
ลื้อก็เห็นเองแหละ หาไม่ยากหรอก”

เจ็ยชะงักฝีเท้าที่ปากตรอกแคบๆซึ่งสองข้างทางมีลุ่มไม้ไผ่กันด้วย
ไม้ไผ่กองลุ่มกันอยู่ และคนงานซึ่งส่วนมากจะเป็นเด็กหนุ่มในวัยเดียวกับเขา
เรียงรายอยู่บนม้านั่งตัวเตี้ยๆต่างคนต่างก้มหน้าก้มตาจับไก่ที่มีขาติดันกระแฉ่วๆ
ส่งเสียงกะตือกตะกแต้กจากลุ่มขึ้นมาปาดคอด้วยมีดคม ปล่อยให้เลือดไหลลงอ่าง
อะลูมิเนียมใบเล็กๆซึ่งวางอยู่บนพื้นซีเมนต์ ล้างด้วยน้ำจากสายยาง ก่อนโยนร่าง
ที่ไร้ชีวิตของมันลงในเชิงหรือถังไม้ที่ตั้งไว้ข้างตัว แล้วหันไปหยิบไก่เป็นๆตัวใหม่
ราวเครื่องจักรที่เคลื่อนไหวไปโดยอัตโนมัติ ปรากฏจากความรู้สึกรู้สึกร่วมกับงานที่ทำ

เด็กหนุ่มหายใจเข้าเต็มปอด ก่อนตัดลึนใจเดินผ่านเหล่าคนงานและ
กลิ่นเหม็นของขี้เบ็ดขี้ไก่ผสมคาวเลือดเข้าไปในตรอกนั้น

“ตกลง”

หญิงวัยกลางคนรูปร่างอ้วนใหญ่ ผิวซีดขาวเหมือนไก่ต้มประดับทองหยอง
เต็มตัว เอ่ยขึ้นอย่างง่าย ๆ เมื่อเจ็ยเข้าไปบอกความประสงค์กับหล่อน

“อ้าวคิดให้ลื้อร้อยละสี่สิบบาท แต่สิบตัวแรกไม่จ่ายเงิน เพราะถือว่าลื้อ
ยังไม่เคยทำมาก่อน ต้องเสียเวลาสอนให้”

“ครับ”

เด็กหนุ่มรับคำอย่างไม่มีความเลือกเป็นอย่างอื่น

“ลื้อมีกางเกงขาสั้นกับรองเท้าแตะมาเปลี่ยนหรือเปล่า”

“ไม่มีครับ”

เขาลั่นศีรษะ

“พอดีมีของคนงานเก่าทิ้งไว้”

แกบอกกราวกับกะเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว

“อ้าวคิดลื้ถูกๆ ยี่สิบบาทก็แล้วกัน”

เจ็ยพยักหน้าอย่างจำยอม

“ถ้าอย่างนั้นก็ลงมือทำงานได้เลย อ้าวจะเรียกอาหวัตมาสอนให้ ลี้อตั้งใจดูดีๆจะได้เป็นไวๆ”

การเชือดไก่ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร หลังจากที่สัวส์ดีทำให้ดูเพียงสองสามตัว เจ็ยก็สามารถทำได้เอง แม้จะไม่คล่องแคล่วว่องไวเหมือนคนงานอื่นในร้านเจ็ยอ้วนหรือบ้านข้างเคียง และถึงแม้จะไม่ค่อยสบายใจกับงานชนิดนี้สักแต่เมื่อไม่มีงานอื่นให้เลือก เขาก็จำเป็นที่จะต้องรับไว้ก่อน

“นายอย่าไปคิดอะไรมาก”

สัวส์ดีซึ่งอายุมากกว่าเล็กน้อยและมีท่าทางเป็นผู้ใหญ่เกินตัวเอ่ยขึ้นอย่างเดาใจคนงานใหม่ออก

“แรกๆก็อาจจะไม่สบายใจบ้าง แต่อีกสักพักก็จะชินไปเอง”

“นายทำงานมานานหรือยัง”

เจ็ยถามขณะที่วางคมมีดลงกับคอไก่

“อย่าปาดแรง คอมันจะขาดได้ เอาแค่นี้ให้ตัดหลอดลมก็พอแล้ว”

เพื่อนรุ่นพี่เตือนก่อนเอ่ยตอบ

“เรายู่ม่าเกือบแปดเดือนแล้ว นานกว่าใครทั้งหมด เจ็ยแกก็เลยให้มีหน้าที่ดูแลคนงานด้วย”

“ก่อนหน้าที่จะมาเชือดไก่ นายทำงานอะไร”

เจ็ยถามพลางกดมมีดลง และมองดูเลือดที่ไหลลงสู่ถาดอย่างสะอิดสะเอียน

“ทำนา”

สัวส์ดีช่วยเอาสายยางฉีดน้ำล้างไก่และคราบเลือดที่กระเซ็นอยู่บนพื้นให้

“ตอนที่เข้ามากรุงเทพฯ ก็ตั้งใจว่าจะมาขอวีซ่ารักภรรยาหนึ่ง แต่หาพระอุปฌาย์ที่จะบวชให้ไม่ได้ เพราะเราไม่รู้จักใครที่ไหน ก็เลยมาทำงานกับเจ็ยแก”

เด็กหนุ่มมองดูอีกฝ่ายหนึ่ง อย่างอดที่จะประหลาดใจในโชคชะตาที่ผูกพันไม่ได้

“รีบทำงานเร็วๆ เข้าเถอะ เจ้แกไม่ชอบคนที่ซี้ซี้เกียจหรือเอาแต่คุยเอาแต่เล่น”
 สวัสดิ์พูดพร้อมก้มลุกขึ้นเดินกลับไปยังที่ของตน โดยไม่พูดไม่จากับใครอีก

กว่าจะเลิกงานวันนั้นก็ร่วมทุ่ม แม้จะตั้งใจว่าจะเชือดไก่ให้ได้
 ลักสองร้อยตัว เพื่อจะได้เงินค่าแรงแปดสิบบาทตามที่ตกลงกับเจ้ไว้ แต่เอาเข้า
 จริงๆ เจี้ยก็ทำได้เพียงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบตัว

“เอาค่าแรงไปก่อนร้อยตัว แล้วก็หักค่าทางกงกับรองทำยี่สิบบาท”

เจ้อ้วนส่งธนบัตรใบละยี่สิบบาทให้หนึ่งใบ

“ที่เหลือเอาไว้รวมกับวันพรุ่งนี้”

เด็กหนุ่มขยับจะคำน แต่สวัสดิ์รีบส่ายหน้าเป็นเชิงห้ามปราม

“ครับ”

เจี้ยจำใจรับเงินโดยดูชะตา

“เจ้เขาไม่ชอบคนที่ทำตัวมีปัญหาหรือเรื่องมาก”

สวัสดิ์บอกเมื่อเดินตามออกมาที่ถนน

“อะไรนิดๆ หน่อยๆ ถ้ายอมได้ก็ยอมแกไปก่อน จะได้อยู่ด้วยกันนานๆ”

เด็กหนุ่มพยักหน้ารับรู้ และถามขึ้นเบาๆ เมื่อเห็นว่าสวัสดิ์ยังคงสวมกางเกง
 ขาสั้นตัวเตี้ยไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้าเช่นคนอื่น

“นายพักอยู่ที่ร้านเจ้อ้วนหรือ”

“เปล่า”

สวัสดิ์ปฏิเสธไม่ลู้จะเต็มเสียง

“เราพักอยู่ที่วัดฝั่งตรงข้าม”

“ถ้าอย่างนั้นทำไมนายไม่บวชที่วัดนี้เสียเลยล่ะ”

เจี้ยถามด้วยความแปลกใจ

“เราเพิ่งจะเข้ามาอยู่เมื่อต้นเดือนนี้เอง ก็ได้แต่อาศัยนอนกับพวกเด็กวัด”

“อย่างนี้อีกหน่อยนายก็คงจะรู้จักพระที่บวชให้ได้”

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้น”

สวัสดิ์แบ่งรับแบ่งสู้และรีบตัดบท

“พบกันพรุ่งนี้ละ นายมาเช้าหน่อยก็ได้ จะได้เช็ดโกโก้เยอะๆ”
 เจ็ยเพียงแต่ยิ้มและก้าวเท้าเร็วๆ หายไปในฝูงชนที่พลุกพล่าน ท่ามกลาง
 ความมืดที่โรยตัวลงเรื่อยๆ

“เธอหายไปไหนมา”

หงม้อถามทันทีที่เจ็ยก้าวเข้าไปในห้องแถว สีหน้าของหล่อนแฝงไว้ด้วยความ
 กังวลใจ จนเด็กหนุ่มซึ่งไม่สู้จะพอใจในคำถามนั้นก็โกรธเคืองหล่อนไม่ลง

“ฉันออกไปทำงานทำ”

เขาตอบพลางส่งห่อขนมที่ถืออยู่ในมือให้หล่อน

“ฉันซื้อมาฝากอาชึมกับเธอ”

“เธอคงรำรวยแล้วซินะ”

เด็กสาวถามอย่างจับหางเสียงไม่ได้ว่าประชดประชันหรือเปล่า

“ฉันได้ค่าแรงมายี่สิบบาท”

เจ็ยบอกหล่อนตามตรง

“ซื้อขนมแล้วเหลือเงินติดกระเป๋าสองบาท”

“ตายจริง”

เด็กสาวมองดูขนมในมือ

“ขนมซื้อทำไมกันเยอะแยะ เธอน่าจะเก็บเงินไว้ก่อนดีกว่า”

“ฉันอยากทำอะไรให้อาชึมกับเธอบ้าง”

เขาพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง

“ฉันมีงานแล้ว พรุ่งนี้ก็มีเงินใหม่ เธอไม่ต้องกังวลใจ”

“งานอะไรบอกบ้างได้ไหม”

“เธอจะรู้ไปทำไม”

เจ็ยถอดรองเท้าผ้าใบออกวางไว้ข้างประตู โดยไม่มีท่าว่าจะตอบคำถาม
 ประโยคสั้นของเด็กสาว

“อาชึมล่ะ”

“อาบน้าอยู่”

หล่อนปรายตาดูเขาอย่างงอนๆ

“...ฉันจะเอาอะหมี่ใส่จาน เดี่ยววาชิม้อออกมาจะได้กินอะหมี่ด้วยกัน”

เจี๋ยทิ้งตัวลงกับพื้นและมองตามหล่อนโดยไม่ได้พูดอะไร

เสียงตบประตูปังๆ ปลูกให้เด็กหนุ่มมัวลุกขึ้นจากที่นอนและ
ลงลานออกมาจากห้อง

“ใครนะแม่”

เขาร้องถามมารดาที่ลุกขึ้นมาก่อนแล้ว และกำลังจะถอดกลอนประตูนอก

“พ่อ”

แม่หันมาบอกด้วยส้อมเสียงที่สั่นเทาของคนที่ตกใจตื่นขึ้นมากลางดึก

“...ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ธรรมดาต่อให้เมาขนาดไหนก็กลับมาเงียบๆ ไม่เคย
อะอะบิงบิงอย่างคินนี้”

“ผมเปิดให้เอง”

เจี๋ยก้าวเข้าไปช่วยแม่ถอดกลอนและผลักประตูเปิดออก - ทัศนที่ที่มองเห็น
ร่างของพ่อที่ยืนโงนเงนเลื้อยอวบน้ำ เด็กหนุ่มก็หายวูบงุนเป็นปลิดทิ้ง และ
แผ่นอกไปประคองผู้ให้กำเนิดไว้ทันก่อนที่จะล้มลงกับพื้น

“พี่กวาง”

แม่กรี๊ดเสียงร้องด้วยความตกใจและสันไปทั้งตัว หยิบจับอะไรไม่ถูก

“ใครทำอะไรพ่อ”

เจี๋ยละล้าละลักถาม ขณะที่ประคองผู้เป็นพ่อเข้ามาในบ้าน

“พ่อบอกผมสิครับ ว่าใครมันทำกับพ่ออย่างนี้”

“ไอ้หยง”

พ่อพูดพร้อมกับบิตตัวด้วยความเจ็บปวด โลหิตยังคงซึมจากบาดแผลที่
หน้าอกไม่ขาดสาย

“โกหยงนะหรือครับ”

เด็กหนุ่มถามอย่างไม่เชื่อหูตัวเอง

พ่อกัดกรามแน่นพลางพยักหน้าซ้ำๆ

“ฉันจะพาพี่ส่งโรงพยาบาล”

แม่ถลันเข้ามาหา สีหน้ายังไม่คลายความตกใจ

“...เจ็ยพยุ่งพ่อไปหนึ่งที่เก๊าอี้ แล้วรีบออกไปตามคนมาช่วยพ่อเร็วเข้า”

“เจ็ย”

พ่อร้องเรียกเมื่อเขาพาไปหนึ่งที่เก๊าอี้ห่วย และทำท่าจะวิ่งออกไปตามเพื่อนบ้านมาช่วยพาพ่อส่งโรงพยาบาล

“เก็บไอ้หนูไว้ให้ดี”

พ่อคลายสิ่งที่กำอยู่ในมือ สายตาของเด็กหนุ่มจับนั่งอยู่ที่มีดสปริงเล่มใหญ่ ด้ามทำด้วยเขากวางสีเข้ม

“อะไรครับ”

เจ็ยถามอย่างงงๆ ขณะที่ยื่นมือออกไปรับมีดจากพ่อ

“มีดของไอ้หยง ที่มันแทงพ่อ”

พ่อสบตาลูกชาย ดวงตาคู่นั้นทอประกายเข้มอย่างเคียดแค้น ก่อนจะอับแสงลงเหมือนดาวดับลับฟ้า